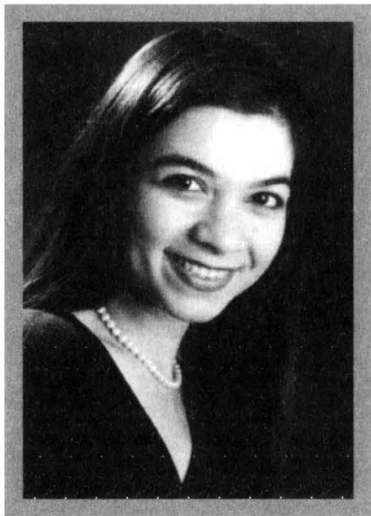

Profesionalism la cota maximă: Susanna Artzt

Este de la sine înțeles că orice festival de anvergură internațională al zilelor noastre se preocupă în primul rând de asigurarea unor prezențe interpretative cu un statut valoric corespunzător evenimentului. „Ștacheta” unor astfel de manifestări este atât de ridicată, încât e aproape imposibil să asști la un concert „mediocru” sau „acceptabil”! Din acest punct de vedere, „Săptămâna Muzicii

Contemporane” 2006 s-a situat la înălțimea tuturor așteptărilor, nume ale vieții artistice mondiale întrecându-se pe afiș cu cele ale unor tineri extrem de dotați deși, poate, nu atât de cunoscuți – în special în perimetrul românesc.

Dintre cei din urmă face parte și tână muziciană austriacă Susanna Artzt, protagonista momentului pianistic cu care a demarat cea de-a doua zi a festivalului. Surprinzând o secvență a carierei sale aflate într-o continuă ascensiune – secvență ce servește repertoriul contemporan, recitalul susținut de Susanna Artzt în Aula Palatului Cantacuzino a pus în lumină un program echilibrat, armonios alcătuit din două lucrări aparținând compozitorilor români Liana Alexandra, respectiv Nicolae Brânduș, și alte două demersuri sonore semnate de Nancy Van

de Vate și John Mc Lachlan. Realizări tehnico-expresive de o complexitate sporită, cele patru opusuri pianistice remarcabil valorificate de către tână interpretă austriacă s-au axat fiecare pe câte un aspect dominant din evantaiul de opțiuni stilistice posibile: *Cadenza* Lianeii Alexandra – piesă de atmosferă reevaluând virtuțile Consonanței în tușe impresioniste, *Ostinato*-ul lui Nicolae Brânduș urmărind – în metamorfoze dinamice succesive – aspectul tratat în titlatură cu o forță de convingere și o viteză impresionantă, cele *Nouă Preludii pentru Pian* ale lui Nancy Van de Vate – mici dar bine conturate tablouri de caracter utilizând tehnica serială, *Nuance* de John Mc Lachlan – o formă-diptic articulată pe bază de contrast (în partea I predominând sintaxa omofonă cu tendința către repetitiv, iar în cea de-a II-a tiparul polifonic, parametrul Ritm fiind canalizat subtil către „descărcări” energetice pline de culoare).

Iată, pe scurt, cadrul conceptual al evoluției solistice a Susannei Artzt, periplu stilistic condensând principalele trăsături ale direcțiilor fundamentale muzicii noi. Pe parcursul său, pianista și-a dovedit din plin capacitatea de a traversa o suită de stări temperamental diferite, redimensionând cu claritate, dar și cu trimeri imaginative recreatoare de sens, universul interior atât de bogat în tente expresive al literaturii pianistice din ultimele trei decenii.

Sperăm s-o revedem pe tânăra pianistă în contextul vieții culturale bucureștene, explorând noi orizonturi stilistice la fel de pline de culoare.

Loredana BALTAZAR

Palimpsest stilistic I Ensemble für neue musik Zürich

Recenta ediție a Săptămânii Muzicii Contemporane a reconfirmat valabilitatea unor idei ca cele exprimate cu decenii în urmă, de un Stockhausen: "a nu te limita la un anumit stil", pentru a nu risca să devii manierist; de un Klaus Huber, care își motiva apelul la *cităte* din muzica trecutului, prin plăcerea de a le transpune "într-un alt context", care "să se refere strict la prezent"; sau de un Alois

Zimmermann, în opinia caruia *stilul* a devenit de mult un "anacronism", atâta vreme cât în conștiința noastră trăiesc într-o perfectă *simultaneitate* tradiții și limbaje diferite, din toate timpurile și epocile.

Cele 22 de concerte, spectacole și recitaluri incluse în programele SMC au stat așadar, sub semnul *pluralismului* și al *eterogeneității*, al palimpsestelor stilistice. Printre ele,

Ansamblul de muzică nouă din Zürich, ai cărui membri – Hans-Peter Frehner – flaute, Manfred Spitaler – clarinete, Viktor Müller – pian, Urs Bumbacher – vioară, Nicola Romano – violoncel – se ghidează "după o concepție unică" în alcătuirea repertoriului, "ce permite deschiderea către o *largă paletă stilistică*."

Piesele *Ohne Titel* (*Fără titlu*) – un Trio pentru flaut, clarinet, vioară de Lukas Langloz, *Tastenspiel* (*Jocul clapelor*) pentru pian solo de Ștefan Niculescu, *Sieben Entretiens* (*Șapte dialoguri*) pentru flaut, clarinet, vioară, pian de Bruno Stöckli și *Between Tides* (*Între fluxuri*) pentru vioară, violoncel și pian de Toru Takemitsu au probat tendința autorilor de a re-formula crâmpoie din istoria limbajelor componistice, cu un accent special pe cele de sorginte clasică.